

Spiegeltje, spiegeltje...

Pietje Prinses zit in haar pyjama op haar slaapkamer.

Nou ja, slaapkamer... Het lijkt eerder een speelgoedwinkel, waar toevallig ook nog een bed in staat.

Pietje heeft twee garages, drie boerderijen en ballen in allerlei kleuren en soorten en maten. Tien dokterssetjes, zes winkeltjes en vijf kastelen, waarvan er eentje een springkussen is. Een computer met duizend spelletjes, een gereedschapskist en een skateboard waarmee ze soms van de trapleuning roetsjt. En overal staan kasten met knuffels en soldaatjes en boeken en nog veel meer.

Tegen de muur leunt een stepje met een motortje erop. Daarmee kan ze van de ene kast naar de andere rijden.

Bam, bam, bam!

Pietje Prinses speelt met haar plastic theeserviesje. Ze timmert er een auto van.

Bam!

Ze slaat een spijker dwars door een gouden bordje heen. Precies in het midden. Dan maakt ze het bordje aan een houtblok vast. Dat is één wiel.

Bam, bam!

Nummer twee.

'Priscilla!' roept Pietjes moeder van beneden.

Bam, bam!

'En dat is drié...' zingt Pietje.

'Pétronèèèlla!' roept de koningin.

'Ik héét geen Petronella,' zegt Pietje zacht. Haar moeder leert het ook nooit.

Bam, bam!



De auto heeft nu vier wielen. Pietje laat hem achtjes rijden. Nu moeten er nog koplampen op. Die maakt ze van twee kopjes.

‘Prííscíílla en Pééétronèèëlla, eten!’ klinkt het nog harder en hoger.

Mama had operazangeres moeten worden, denkt Pietje.

Ze plakt de theekopjes vast. Hmm. Het lijkt meer op een gouden koets dan op een auto.

‘Priscilla en Pietje, als jullie nú niet komen...’

‘Oké, oké,’ bromt Pietje. Ze parkeert de koets onder haar bed. De rest ruimen de lakeien straks wel op.

Op weg naar de ontbijtzaal komt Pietje een wandelende bos haar tegen. Het is Priscilla, haar grote zus. Priscilla bouwt nooit auto’s. Ze is veel te bang dat ze een nagel breekt.

‘Goedemorgen,’ zegt ze.

‘Hoi.’ Pietje duwt de deur open.

De koning en de koningin zitten al aan tafel te wachten.

‘Hè hè,’ zegt de koningin.

‘Het spijt me dat ik te laat ben.’ Priscilla gaapt met haar hand voor haar mond.

‘Ook goedemorgen,’ bromt de koning.

Priscilla en Pietje schuiven aan de ontbijttafel. Hij is wel tien meter lang.

Dat is handig als je met zijn vieren tegelijkertijd de krant wilt lezen. Maar tijdens het eten is het een ramp.

‘Mag ik de pindakaas even?’ vraagt de koning, die aan het hoofd zit.

‘Tuurlijk, schat,’ antwoordt de koningin helemaal vanaf de overkant van de tafel. Ze pakt de pot pindakaas vast en geeft hem een zetje.

‘Komt-ie!’

Als een steen in een sjoelbak glijdt de pot over de tafel. Bij Pietje komt hij tot stilstand. Ze geeft hem opnieuw een duw, zodat hij naar de koning zeilt.

‘Hebbes!’ roept hij blij. ‘Met dank.’

Het gaat niet altijd zonder ongelukken. De zilveren koffiekant wil nog wel eens omkukelen. Of er vliegen klodders uit het schaaltje met bosbessenjam.

Na het ontbijt heeft Pietjes pyjama soms tien kleuren. En zit er jam in Priscilla’s haar.

‘Het hindert niet, lieverds,’ zegt de koningin dan. Ze wil nu eenmaal geen lakeien of kamermeisjes aan het ontbijt. Die mogen de koningin niet in haar ochtendjas zien, met ongekamde haren en zonder make-up.

De koning maakt smakkende geluidjes. De koningin kraakt een cracker tussen haar tanden. Pietje strooit hagelslag op haar boterham met kaas.

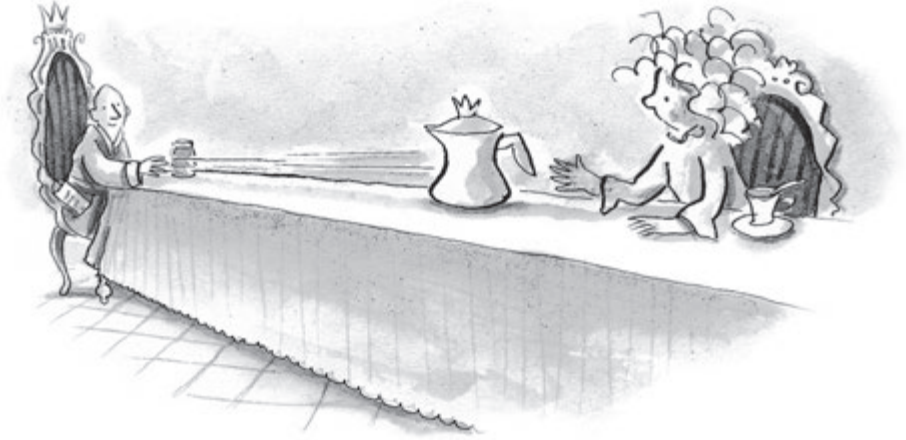
‘Mag ik alsjeblieft koffie?’ vraagt Priscilla slaperig. Eten doet ze ’s morgens nooit. Ze ziet eruit als een soepstengel, maar toch vindt ze zichzelf te dik.

‘Komt-ie!’ De koning sjoelt met de koffiepot. Gelukkig blijft hij rechtop staan.

‘Dank je, pap.’ Priscilla schenkt zichzelf in en neemt een slokje.

Slurp, smak, kraak. Het lijkt wel muziek, denkt Pietje. Van een kamerorkest.

Ze praten over koninklijke koetjes en kalfjes.



Dan schuift de koning zijn bord opzij. Hij haalt de krant uit de zak van zijn ochtendjas en slaat hem open. 'Moet je horen...'

Meestal komt er nu een verhaal over de zoveelste prinses die wakker is gekust. Of over een wedstrijd zandkastelen bouwen. Allemaal vreselijk interessant, maar niet heus.

'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,' leest de koning voor. 'Wie is de beste prinses van het land?'

Pietje kijkt met een schuin oog naar Priscilla. Dadelijk steekt ze haar vinger nog op.

'De verkiezing vindt plaats in het Spiegelpaleis op de Heksenheuvel. Zeven dagen lang zullen de prinsessen allerlei opdrachten krijgen. Deelnemers dienen zeven oktober aanwezig te zijn.' De koning laat de krant in zijn schoot zakken. 'Dat is morgen al.'

De ogen van de koningin schitteren. 'Jullie doen allebei mee.'

'Ja da-ag!' zegt Pietje. 'Ik ga dus echt niet aan zo'n stomme verkiezing meedoen.'

'Juist énjg.' Priscilla kijkt alsof ze de eerste prijs al in haar zak heeft.

'Zodra het personeel er is, laat ik jullie koffers inpakken.' De koningin staat op.

'Ik ga mijn haar wassen.' Priscilla glimlacht. 'Dan win ik misschien wel.'

Pietje doet alsof ze moet overgeven.

'Zal ik ook wat aan jouw haar doen?' vraagt Priscilla vriendelijk. 'Sorry dat ik het zeg, maar je ziet eruit als een stekelvarken.'

Pietje heeft haren die rechtovereind staan. Zomaar vanzelf. Er hoeft niet eens gel in.

'En jij dan,' snauwt Pietje. 'Met die stomme gordijnen voor je gezicht!'

'Meisjes, meisjes.' De koningin kijkt naar haar man. 'Schat, zeg jij er eens wat van.'

Maar de koning zit weer met zijn neus in de krant. Hij is plotseling doof geworden.

Erwtje

Pietje heeft gesmeekt en gestampvoet. Maar de koningin liet zich niet ompraten.

Nu zitten ze met zijn drieën als sardientjes in de koets. Tussen koffers, hoedendozen en tasjes met opmaakspullen. De koningin heeft een plek in het midden. De prinsessen zitten tegen de raampjes gedrukt.

‘Ik krijg kramp in mijn been,’ zegt Priscilla.

‘En ik voel me net een geklutst ei.’ Het is dat Pietje klem zit tussen de bagage, anders zou ze bij elke hobbel van de bank vliegen.

De paarden dampen van het zweet. Koetsier Hein wil vanavond nog voor het donker terugreizen. Daarom heeft hij er flink de sokken ingezet.

Na een paar uur komen ze in het Grote Grombos. Het zandpad kronkelt tussen de knoestige bomen. Sommige stammen lijken op gezichten. Tussen de struiken schiet een meisje met een rood mutsje weg. ‘Wolfje!’ roept ze.

De paarden hinniken nerveus en draven nog harder.

Zwarte raven krassen in de boomtoppen. Het pad wordt smaller en hobbeliger. Priscilla begint er groenig uit te zien.

‘Je wordt toch niet wagenziek?’ vraagt de koningin bezorgd.

Priscilla durft niet eens te knikken. Ze is bang dat ze moet overgeven als ze ook maar een haartje beweegt.

De koets komt bij een splitsing en rijdt door een diepe kuil.

Boem! De koetsier trekt hard aan de teugels. De wielen haperen, glijden nog een stukje door en staan dan stil.

‘Wat was dat?’ De koningin legt geschrokken een hand op haar borst.

‘Ik ga wel even kijken.’ Pietje springt uit de koets. Haar mond valt open. Midden op de splitsing staat nog een koets. Hij is twee keer zo groot als



die waar zij uitkomt, en knalroze. Voor de kristallen ramen hangt vitrage en op het dak staan vier torentjes.

Pietje hapt naar adem. Het lijkt wel een rijdend kasteel!

De koetsier van het kasteel is van de bok geklommen. Hij staat neus aan neus met Hein. ‘Rechts heeft voorrang,’ zegt hij nijdig.

‘Ja ja,’ sust Hein. ‘Maar het is ook zo donker in het Grombos en jij reed zonder licht.’

Het kasteel gaat open en een meisje en een vrouw stappen uit.

De vrouw lijkt ook op een kasteeltje. Haar haren tenminste. Die staan in vier torentjes op haar hoofd. Ze wiebelen bij elke stap.

Het meisje is net een stijve pop. Ze draagt een jurk met tierlantijnen en heeft zilveren muiltjes aan haar voeten. Haar mondhoeken wijzen naar beneden. Ze is lelijk en mooi tegelijk.

‘We hadden wel dood kunnen zijn,’ moppert de vrouw.

‘Het spijt me,’ zegt Hein. ‘Gelukkig is het goed afgelopen.’

‘Goed afgelopen?’ Het meisje tilt haar jurk op en onderzoekt haar knie.

‘Ik weet zeker dat ik een blauwe plek krijg.’

De vrouw slaat haar arm om het meisje heen. ‘Ach Ernaatje. Wat vervelend nou. Straks moet er maar een dokter naar kijken.’

Tsss, denkt Pietje.

Inmiddels is haar moeder ook uit de koets geklommen. Met een wankelende Priscilla aan haar arm.

‘U bent zeker ook op weg naar het Spiegelpaleis?’ Pietjes moeder geeft de vrouw een hand. ‘Ik ben koningin Paloma.’

‘Marie-Louise de derde,’ stelt de vrouw zich voor. ‘En dit is mijn dochter Erna. Ze is vreselijk geschrokken.’

Wat een aanstellers, denkt Pietje.

‘Petronella.’ Koningin Paloma wijst naar Pietje.

‘Zeg maar Pietje,’ zegt Pietje Prinses.

Erna snuift zachtjes. Maar net hard genoeg zodat Pietje het kan horen.

‘En dit is Priscilla,’ zegt haar moeder.

Priscilla steekt keurig haar hand uit. Dan buigt ze ineens voorover en maakt rochelende geluiden. Splasj! Ze geeft over.

Erna deinst achteruit.

Te laat, constateert Pietje tevreden. Er zit braaksel op Erna’s schoenen.

‘Sorry,’ piept Priscilla, die ineens niet meer groen maar wit ziet.

Erna krijst. ‘Mijn mooie muiltjes!’

‘Het spijt me,’ zegt de koningin. ‘Priscilla was wagenziek.’ Ze geeft een knikje naar Hein.

Hij haalt een zakdoek uit zijn broekzak. Dan knielt hij voor Erna en begint haar muiltjes te poetsen.

De zakdoek wordt vies. De schoenen niet veel schoner.

‘Ik wil andere muiltjes aan,’ moppert Erna. ‘Deze stinken.’

‘Haal ze uit de koffer,’ commandeert Marie-Louise de derde haar koetsier.

Dat is eerder gezegd dan gedaan.

De koetsier sleept de ene na de andere koffer uit de koets en maakt ze open. Onderbroekjes met zilveren randjes dwarrelen rond. Jurken met linten en ruches en stippeltjes komen tevoorschijn. Een nachthemd van goudbrokaat. Haarstukjes en panty’s, haarlak en nagellak.

Alsof Erna voor een jaar op reis gaat, denkt Pietje.

En dan eindelijk, in de laatste koffer, zitten pantoffels en schoenen. Erna krijgt een paar verse muiltjes aan.

‘Gooi deze maar weg,’ zegt ze met een dichtgeknepen neus. ‘Ik krijg wel nieuwe van mijn moeder.’

Pietje kijkt naar Erna’s chagrijnige gezicht. Wat een verwend nest! Dit is vast zo’n prinses die klaagt als er een erwte in haar bed ligt. Ook al liggen er twintig matrassen bovenop.

Erwtje, denkt Pietje. Dat is een mooie naam voor een verwend prinses.

‘Wat sta jij nou te grijnzen?’ zegt Erwtje nijdig.

In het Spiegelpaleis

Als alles weer is ingepakt en iedereen is ingestapt, rijden de koetsen achter elkaar aan naar de Heksenheuvel.

Eigenlijk is het geen heuvel maar een berg. Zwart, en net zo kaal als Pietjes vader. Op de top staat een paleis met fonkelende torens. De weg ernaartoe is uit de rotsen gehakt.

‘Het is maar goed dat het niet regent,’ zegt de koningin. ‘Anders zouden we naar beneden glibberen.’

Priscilla krijgt meteen weer een groen waasje over haar gezicht. Op haar schoot staat een lege hoedendoos. Voor het geval dat...

Pietje kijkt nieuwsgierig naar buiten. De prinsessenverkiezing kan haar gestolen worden, maar de omgeving is hier zo mooi dat ze vanzelf begint te zingen. ‘We zijn er bijna...’

Na tien minuten zijn ze er helemaal.

Voor het paleis is een parkeerplaats met geschilderde vakken voor de koetsen. Pietje telt tien rijtuigen. Sommige zijn eenvoudig, andere hebben veel toeters en bellen. Er is een slaapkoets bij, die met rozen is versierd. En eentje is er zelfs van glas. Net een vissenkomp op wielen.

Lakeien lopen af en aan en helpen met de bagage. Hein zorgt voor de paarden. De koningin en haar dochters wandelen naar de openstaande deuren. Zodra Priscilla de frisse lucht opsnuift, krijgt ze haar eigen roze kleur terug.

‘Wow!’ roept Pietje als ze in de hal van het paleis komen. Ze moet haar ogen even dichtknijpen want alles glimt en blinkt. Eerst denkt ze nog dat het hartstikke druk is. Waar ze maar kijkt, ziet ze koninginnen en prinsessen en lakeien. Maar dan merkt ze dat er wel twintig Pietjes zijn. Het komt door de spiegels. Die weerkaatsen alles en iedereen ik weet niet hoeveel keer.

Ze worden ontvangen door een prins in een wit pak.

‘Welkom. Mijn naam is Romeo.’ Hij maakt een buiging en deelt kushanden uit. Priscilla valt nog net niet in katzwijn.

Die prins mag wel uitkijken, denkt Pietje. Straks heeft hij ook vieze schoenen.

‘U kunt zich bij meneer De Klerk inschrijven.’ De prins wijst naar een groot bureau, waarachter een man zit.

Dan gaat hij Erna en haar moeder begroeten. Erwtje tovert meteen een stralende glimlach op haar gezicht. Pietje ziet het in de spiegels.

Oeps, haar moeder en Priscilla staan al bij het bureau! Pietje gaat er op een holletje naartoe.

Meneer De Klerk is vast al honderd jaar oud. Hij heeft een gezicht als een verschrompelde appel. ‘Naam?’

‘Priscilla en Petronella,’ zegt de koningin.

‘Priscilla en Pietje!’ roept Pietje.

Eén wenkbrauw van meneer De Klerk wipt even omhoog. Dan krabbelt hij de antwoorden met een kroontjespen op een formulier.

‘Leeftijd?’

‘Zestien, meneer,’ antwoordt Priscilla.

‘Negen,’ zegt Pietje.





'Hobby's?' Meneer De Klerk doopt zijn pen in de inkt.
'Uiterlijke verzorging en shoppen, meneer.' Priscilla werpt haar haren over haar schouder.
'Timmeren, skateboarden, slootje springen, boompje klimmen, rennen, hutten bouwen, op een paard racen,' somt Pietje op. 'Voetba...'
'Zo is het wel genoeg,' zegt meneer De Klerk. 'Anders past het er niet meer op.'
Hij tuurt door zijn brillette in een dik boek. 'Kamer 101 is voor u. Trap op, linksaf. De sleutel zit in het slot.'

De koffers staan al op hun kamer. Ze zijn zelfs al uitgepakt! Iemand heeft hun jurken in de kast gehangen en Priscilla's zalfjes tegen rimpels op de kaptafel uitgestald.
'Wow, dat is snel!' zegt Pietje, die probeert of het bed een goede trampoline is.
De koningin heeft haast. 'Als ik nog voor het donker thuis wil zijn, moet ik meteen weer vertrekken.'
Pietje springt van het matras op de grond.
'Zul je goed naar Priscilla luisteren?' De koningin aait Pietjes wang.
'Over een week kom ik jullie weer ophalen.'

'Dag mam.' Priscilla's stem bibbert een beetje.
'Doei!' roept Pietje en ze duikt weer op het bed. Ze vindt het steeds minder erg om hier te zijn. Elke dag kan ze salto's oefenen. En berg beklimmen lijkt haar ook wel tof. Thuis is alles zo plat als een dubbeltje.
'Goed je best doen,' zegt de koningin nog. 'En veel succes.'
Ze verdwijnt naar de gang en komt vijf minuten later op de parkeerplaats weer tevoorschijn. Priscilla en Pietje zwaaien naar haar door het raam.
'Nu kunnen we lekker doen waar we zin in hebben,' zegt Pietje als de koets is weggereden.
Priscilla zwijgt. Ze is op een stoel gaan zitten en heeft een boek gepakt. WAT ELKE PRINSES MOET WETEN, leest Pietje op de kaft.
'Heb je huiswerk meegenomen?' vraagt ze verbaasd.
'We willen toch winnen?' antwoordt Priscilla. Ze begint voor te lezen hoe een prinses zich moet gedragen. 'Je mag nooit neuspeuteren. Je moet naar iedereen zwaaien die je tegenkomt. Zelfs in je slaap moet je glimlachen. Je eet altijd met mes en vork en legt een servet op je schoot. Gillen is streng verboden, behalve als een draak je gevangen houdt. Dan moet je wel schreeuwen, zodat een dappere prins je kan horen. Eet nooit appels, die kunnen vergiftigd zijn. Als een prins vraagt of je een muiltje wilt passen, dan trek je het aan. Sta nooit op zijn tenen als je met hem danst. Luister goed naar de spiegel, dan weet je hoe mooi je bent.'
'Staat er ook iets in over salto's?' vraagt Pietje.
'Natuurlijk niet,' antwoordt Priscilla.
'Dan is het een stom boek,' zegt Pietje.